

Slujba sfinților unii pentru alții

Slujba sfinților unii pentru alții

Ca și oameni credincioși suntem proprietatea Domnului și, deoarece Îi aparținem, viața noastră ar trebui să-i fie dedicată. Apostolul Pavel le scria corintenilor: „Voi nu sunteți ai voștri; pentru că ați fost cumpărați cu un preț”, iar în 2 Corinteni 5.15 citim: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei”.

În timp ce odinioară, când nu eram născuți din nou, slujeam păcatului și diavolului, acum avem privilegiul să-i slujim Salvatorului nostru, care ne-a salvat de păcat, moarte, judecată și de sub puterea diavolului. Prin darul vieții veșnice și al Duhului Sfânt suntem învredniciți să exercităm pentru El cu bucurie orice slujbă trasată. Odinioară am avut un stăpân aspru și brutal, care plătea rău. Slujba noastră pentru el ne aducea numai jale și durere și până la urmă partea noastră ar fi fost pierzarea veșnică. Dar acum avem un Domn bun, care ne iubește într-un mod desăvârșit și orice slujbă pentru El aduce, dacă este făcută conform Cuvântului și voii Sale, bucurie și binecuvântare pentru prezent și veșnicie! Aceasta este o îmbărbătare pentru toți slujitorii Săi, căci El va răsplăti cândva slujba lor.

În măsura în care slujim credincioșilor conform bunei plăceri a lui Dumnezeu, slujim Domnului. El Însuși spune vorbind despre frații Săi iudei: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25.40).

Ce bucurie mare este pentru o mamă când aude că, plecat departe de casă, copilul ei a găsit inimi pline de simpatie, care se ocupă de el și îl ajută când are nevoie. Cât de prețioasă este o astfel de slujbă în ochii ei! Tot așa și Domnul Se bucură de slujba sfinților pentru iubiții Săi. Această slujbă este prețioasă pentru Domnul și El o va răsplăti.

Domnul iubește Adunarea cu o dragoste desăvârșită. Așa cum cineva își hrănește și își îngrijește propriul trup, tot așa și Hristos își hrănește și își îngrijește Adunarea. Astfel putem să înțelegem bine ce bucurie mare este pentru El când sfinții își arată unii altora iubire și încearcă pe orice cale să se încurajeze, când se sprijină unii pe alții în necaz și în strâmtorare, când își acordă ajutor, se îmbărbătează, se înviorază și chiar se avertizează și se disciplinează în cazul în care cineva trebuie împiedicat de a face răul sau readus pe calea plăcută lui Dumnezeu.

Numai dragostea poate fi izvorul și motivația pentru orice slujbă binecuvântată. „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval răsunător. ... și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și nu aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic” (1 Corinteni 13.1, 3). Dacă lipsește dragostea față de Domnul, slujba sfinților este fără valoare în fața lui Dumnezeu. Ce bine că El a turnat dragostea Sa în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat, încât putem iubi! Dacă dragostea va fi activă prin Duhul Sfânt, atunci ne vom bucura că putem sluji sfinților. Atunci vom fi capabili de orice slujbă pe care Domnul dorește să ne vadă executând-o cu bunăvoință; urmarea va fi binecuvântare. Preocuparea cu dragostea Domnului ne va conduce la o cunoaștere mereu crescândă a acesteia și, cu cât vom fi mai plini de dragostea Sa și o vom savura, cu atât mai mult îi vom iubi pe sfinți și le vom sluji din inimă.

Pentru o slujbă binecuvântată este necesară o conștiință eliberată și o inimă care se odihnește în dragostea lui Isus. Trebuie să știm că, pe baza jertfei ispășitoare și desăvârșite a lui Isus Hristos, stăm ca sfinți și fără prihană în dragoste înaintea lui Dumnezeu și că am fost aduși ca și copii preaiubiți la inima Sa de Tată. Dar atunci, împrejurările nu trebuie să ne domine, ci trebuie să avem o inimă care se ridică peste acestea și se încrede în dragostea Tatălui. Numai așa vom fi noi înșine fericiți și vom răspândi strălucirea dragostei.

Important este de asemenea să nu luăm „sub lupă” greșelile copiilor lui Dumnezeu și să nu ne adresăm lor într-un duh care critică, ci să-i privim în valoarea sângelui lui Hristos ca obiecte prețioase ale dragostei și ale harului Său. În acest mod vor câștiga valoare și pentru noi, îi vom iubi, în ciuda greșelilor și a defectelor lor, și vom încerca să le fim un ajutor. În acest sens însă este bine, ba chiar necesar, să fim mereu conștienți de propria noastră neputință și slăbiciune pentru a-i întâmpina cu duhul smereniei și al blândeții.

Slujba este partea tuturor sfinților. „Noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, ... și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12.13). Credincioșii formează toate mădulele acestui Trup. Așa cum mădulele trupului nostru depind unele de altele ca să-și slujească unele altora, tot așa și mădulele Trupului lui Hristos. Pentru ca trupul să crească și să se zidească este necesar ca fiecare mădular să-i fie de folos celui alt.

Din multe mărturii ale Scripturii deducem cât de prețioasă este slujba sfinților unii pentru alții în fața lui Dumnezeu. Dorim să amintim aici salutările apostolului Pavel către sfinții din Roma (Romani 16). Ce mult se îmbărbătează inima când citim acolo despre străduințele în Domnul atât ale fraților, cât și ale surorilor la care apostolul se gândește într-un mod plăcut: „Salutați pe Priscila și pe Acvila, împreună-lucrătorii mei în Hristos Isus (care, pentru viața mea, și-au pus capul; căroră le mulțumesc nu numai eu, ci și toate adunările națiunilor), precum și adunarea din casa lor. ... Salutați pe Maria, care s-a ostenit mult pentru voi. ... Salutați pe Persida, preaiubita, care s-a ostenit mult în Domnul”! Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu a consemnat pentru toate timpurile numele acestor slujitori și slujitoare fidele și a prezentat slujba lor ca prețioasă pentru El.

Serviciile sfinților nu vor fi uitate niciodată de Domnul, ci vor fi recunoscute și răsplătite de El. „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui.” Scriitorul epistolei către Evrei scrie despre aceasta: „Pentru că Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Său, întrucât ați slujit și slujiți sfinților” (6.10). Chiar și un pahar cu apă oferit unui credincios va fi răsplătit.

Adunarea lui Dumnezeu oferă un teren mare slujirii reciproce. Acolo sunt frați săraci și bolnavi, slabi și obosiți, deznădăjduiți și apăsați, strâmtorăți și întristați, lumești și superficiali, leneși și neduhovnicești, care cu toții au nevoie de ajutor. Dumnezeu ar fi putut îndepărta imediat după întoarcerea lor la Dumnezeu sărăcia, suferința și necazul lor, dar El permite toate acestea ca să fie probați prin ele. De asemenea vrea să vadă în ce măsură îl iubesc și îl slujesc în poporul Său, dacă iau parte la necazurile și durerile alor Săi, dacă sunt

binevoitori să se jerească și arată dragoste, bunătate și îndurare. Dacă dragostea este foarte slabă, atunci înseamnă că frații se gândesc numai la ei, la munca lor, la veniturile și reușitele lor, la sănătatea și la propria lor fericire. Dar dacă dragostea față de Domnul ne umple inimile, suntem gata să slujim celorlalți și să facem aceasta nu numai prin rugăciuni, ci și prin faptă. Dorim să-i vedem pe toți fericiți în Domnul și jertfim timp și putere, bani și avere. Așa stau lucrurile cu noi?

Frații, care se gândesc numai la ei, nu pot primi nimic de la Domnul pentru slujbă. Dacă ar fi gata pentru o slujbă, atunci Domnul le-ar da timp, putere, bani și avere pentru slujba de dragoste. Văduva din Sarepta a avut numai puțin ulei și puțină făină, dar le-a dat în credință lui Ilie. Care a fost urmarea binecuvântată? În perioada unei foamete mari, făina din oală și uleiul din ulcior nu au scăzut până în ziua în care Domnul a dat ploaie pe pământ (1 Împărați 17.14). Multor copii ai lui Dumnezeu, Domnul nu le poate da mijloacele pentru exercitarea primirii de oaspeți, pentru că nu au o inimă pentru aceasta și nu vor să aducă nici o jertfă pentru El. Dar poate exista și situația în care sfinții sunt într-adevăr împiedicați să slujească altora. Dar dacă aceștia sunt duhovnicești, vor fi îndurerați din cauză că pot sluji foarte puțin altora și îl vor ruga pe Domnul să-i ajute să găsească și ei timp și ocazie pentru a sluji sfinților.

Să mai amintim și faptul că trebuie să fim conștienți de lucrarea noastră atunci când suntem împreună cu alți sfinți. Dușmanului îi place când purtăm discuții nefolositoare, „vorbire nechibzuită, glumă proastă, care nu sunt cuviincioase” (Efeseni 5.4). Dorința noastră ar trebui să fie să folosim „cuvinte de har, drese cu sare”. Cât de mult se bucură Domnul dacă obiectul discuțiilor noastre este El și Cuvântul Său! Cât de fericite sunt inimile când ne învățăm în toată înțelepciunea și ne îmbărbătăm reciproc cu psalmi, cântări de laudă și cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu în inimile noastre în har! Dar de câte ori nu ne-am despărțit întristați și cu conștiința încărcată, pentru că fiecare a trebuit să-și spună: „L-ai întristat și L-ai necinstit pe Domnul, nu ai fost o binecuvântare, pentru că ai purtat o discuție nefolositoare sau care chiar a determinat supărare”. Domnul să ne ferească de așa ceva!

Dragostea caută fericirea sfinților. Unde lipsește, totul este făcut greșit. Dar dacă suntem plini de ea, îl cinștim pe Domnul și suntem o binecuvântare. Să ne gândim: în legătură cu dragostea pentru Domnul stă și cade chiar și mărturia întreagă. Credincioșii din Efes, așa cum se relatează în Apocalipsa 2, și-au părăsit dragostea dintâi. Prin aceasta a fost pusă sub semnul întrebării întreaga mărturie. De aceea să ne întrebăm mereu: Ce poziție am eu față de Domnul? Îl iubesc? Dacă da, atunci îi iubesc și pe sfinți și le slujesc spre binecuvântare.

Din revista „Ermunterung und Ermahnung“

clickbible.org